

A jobboldal csak atlantista lehet, de kizárólag az eredeti értékek alapján

Napjainkban többször felteszik a kérdést a sajtóban: lehet-e a jobboldal atlantista? Az én válaszom egyértelmű: az európai jobboldal csak atlantista lehet, de *kizárólag az eredeti értékek alapján!* Mielőtt azonban belemennék a részletes értelmezésbe, magyarázatba, nem árt tisztázni néhány fogalmat. Először is mit jelent ma a jobboldal, mint politikai fogalom? Korántsem azt, mint régen. Nem érdemes most részletesen boncolgatni, csak az egyik legfontosabb változást emelem ki. Ma a jobboldal – legalábbis a transzatlanti térségben - szociálisan sokkal érzékenyebb, mint a baloldal. Célszerűbb, ha megfogalmazom, mit értek ma politikai jobboldal alatt. Az én definícióm: nemzeti elkötelezettség, keresztény értékrend, konzervatív politika. Lássuk, mit jelentenek ezek a fogalmak. Nemzeti elkötelezettség: hazája és nemzete (mi esetünkben a Kárpát-medencében és szerte a világban) iránti hűség, országa függetlenségének, népe teljes körű szabadságának elsődlegessége, minden más érdeket ennek vet alá. Keresztény értékrend: A Tíz Parancsolat és Krisztus tanításának elfogadása, a szeretet, mint legfőbb emberi érték átélése, embertársaink iránti megértés és szolidaritás megnyilvánulásai. Itt egy értékrend elfogadásáról, és korántsem vallásosságról van szó. Antall József ezt nagyon személetesen fejezte ki, amikor egy rendezvényen az európai kereszténydemokrata pártokról volt szó: „Európában az ateisták is lehetnek kereszténydemokraták.” Konzervatív politika: ez az, amit ma Közép-Európában legtöbben félreértenek. Egyszerűen a konzervatív szó sokszor pejoratív értelmezése miatt. Legszebben, és ma is helytállóan, egy XVIII. század végi angol gondolkodó fogalmazta meg a jelentését: *A konzervatív politika szövetség a holtak, az élők és a megszületendők között a világ szellemi és anyagi javainak megőrzésére, ápolására és tovább fejlesztésére. Minden más politikai irányzat ezzel szemben szövetség az élők között a világ szellemi és anyagi javainak felosztására és felélésére.* Számomra ezek az értékek jelentik a jobboldaliságot.

Az északi féltekén az Atlanti óceán köti össze azt a kultúrkört, mely vallási, értékrendi és történelmi alapon egyértelműen összetartozik. Innen ered az elnevezés: atlantizmus, vagy jelzős összetételben transzatlanti együttműködés. Vannak, akik ezt szűkebb értelemben gondolják, mások pedig tágabb földrajzi körben. Én az utóbbiak közé tartozom. Az európai (keresztény) értékrend az elmúlt ötszáz évben meggyökeresedett az észak-amerikai térségben, keleti határa meg valahol az Ural táján van. De mit is értünk az atlantizmus alapját

jelentő európai értékrend alatt? Navracsics Tibor a közelmúltban egy előadásában nagyon szemléletesen, frappánsan határozta meg: a (római) Capitolium, az (athéni) Akropolisz és a (jeruzsálemi) Golgota. Vagyis a római jog, a görög tudomány és művészet, valamint a keresztény erkölcs. Ez a mi összetartó erőnk Földünk északi részén.

Ennek ellenére az elmúlt évszázadokban gyilkos háborúk folytak Európában. A XX. század közepére azonban már csak egy számottevő gonosz erő maradt: a vörös színbe öltözött kommunista Szovjetunió. Bölcs atlantista államférfiak létrehozták a NATO-t, amely egy *értékalapú érdekközösség*. Természetesen az európai értékrend az alap, mely kiterjed Észak-Amerikára is. Ezért ma használhatjuk a transzatlanti értékrend kifejezést is. Az érdek pedig a közös védelem a világalomra törő bolsevik hatalom ellen. A század végére azután ez a veszedelmes diktatúra összedőlt, új időszámítás kezdődött. A kilencvenes évek közepén sokunkban megfogalmazódott a gondolat: a színre lépő régi-új hatalom, Oroszország partner kell legyen, nem lehet ellenség. Egy kultúrkörhöz tartozunk, együtt kell felvennünk a harcot az egész világot fenyegető kihívások ellen, vagy a célzottan térségünket érő támadások kivédésére. A déli féltekén gyilkoló szegénység leküzdése, az ebből származó illegális migráció megállítása, a globális klímavédelem, az agresszív iszlám terjeszkedés megfékezése, lokális háborúk felszámolása, a világjárványok (COVID) legyőzése és még sorolhatnám. Három évtizedes vízióm szerint ennek a kultúrkörnek a biztonságát egy Vancouver-től Vlagyivosztokig terjedő védelmi együttműködés garantálná. Hárompilléren nyugodna: NATO, kellően kibővített Európai Unió és Oroszország. A NATO és az EU szoros szövetségi rendszerben, Oroszországgal partnerként együttműködve. Ez sajnos jelenleg még álom, fényévnyire vagyunk ettől, de csak ez lehet jövő, ha békében és biztonságban akarunk élni itt az északi féltekén.

Ma, a 2020-as évek elején, gyilkos háború dúl keleti szomszédságunkban, az Atlanti óceán két partján barátaink többsége *jelenleg* sutba dobja az eredeti transzatlanti (európai) értékeket, kardcsörtetők vannak (még) többségben, természetellenes, jelentéktelen ügyekkel foglalkoznak, egy szűk pénzügyi csoport világalalmát próbálják kiépíteni. Akkor, hogy lehetünk ma atlantisták? Úgy, hogy egyszerűen nincs alternatívája az *eredeti értékrend alapján* működő atlantizmusnak! Át kell menteni ezt az eszmeiséget a jobb időkre. Lassan, de egyre többen belátják ennek az ideológiának az egyedüli létjogosultságát. Az orosz-ukrán háború gyors fordulatot hozhat ebben a kérdésben, csak a sorok között is olvasva, figyelni kell az eseményeket.

Nyugati barátaink többsége jelenleg értékvesztett, és rosszul felfogott érdekek rabja lett. Nem veszik tudomásul, hogy többpólusú lett a világ. Kína ma az elsőszámú gazdasági hatalom, de ott van India és mások is. Ha összefognak ellenünk a világon második legerősebb katonai potenciállal rendelkező Oroszországgal, labdába se rúgunk. Nem látják be, hogy az ásványi kincsekben, energiahordozókban gazdag, nagy kiterjedésű, 150 millió parancsuralomhoz és katonáskodáshoz szokott lakossal rendelkező Orosz Medvét nem lehet legyőzni. Nagy Péter óta ez senkinek nem sikerült, Napóleontól kezdve Hitlerig. Mindez azonban nem temetheti el az atlantizmust, a „Vancouvertól Vlagyivosztokig” gondolatot.

A mielőbbi siker érdekében a civil szféra is hozzá teheti a magáét. Az atlantizmus gondolatának magyarországi ismertetése és elfogadtatásának céljával 1992-ben megalakult Magyar Atlanti Tanács (MAT) nagyban hozzájárult a NATO népszavazás hazai elsöprő sikeréhez. 1997. november 16-án a szavazáson megjelentek 85,33 százaléka igennel voksolt. Ilyen magas arány egyetlen tagállamban sem volt. Az elmúlt két évtizedben is láttatta magát a jobboldalt és a baloldalt egyaránt magába foglaló szervezet, de többé-kevésbé takaréklángon működött. Most, látva a veszélyeket, megújult, és teljes erőbedobással dolgozik az atlantizmus gondolatának megerősítéséért a magyar társadalomban, hozzájárulva ezzel a transzatlanti együttműködés *eredeti értékek* alapján történő helyreállításához.

Történelmi felelősség hárul most az atlanti térség sokszínű, különböző, de mégis egy kultúrkörhöz tartozó társadalmaira: megmenteni értékeinket és békét, biztonságos jövőt teremteni. „Ez a mi munkánk; és nem is kevés”.

Budapest, 2023. július 4.

Csóti György
a Magyar Atlanti Tanács
elnöke